

איתן נאווה

גבן ולטר וקלרה. נולד ביום י' בסיון תש"ד (1.6.1944) במושב השיתופי מולדת (בני-ברית). הוריו, יוצאי גרמניה, עוסקים בחקלאות במושב מולדת. במושב זה למד בבית-הספר היסודי. כבן למייסדי המושב נאמן היה לביתו והלך בדרך הוריו אחרי שסיים את לימודיו.

הוא הצטיין בעליזות, בעירנות וביוזמה וכשמו כן היה: איתן. היה ישר עם עצמו ועם אחרים והביע את כל אשר עם לבו אפילו הסב לו הדבר נזקיס לצה"ל בפברואר 1962 והתנדב לחיל-הצנחנים, אך כעבור שבעה חדשים בערך נאלץ להינתח ברגלו והצניחה נאסרה עליו. כיון שסוג-הבריאות הורד, עבר איתן להיאחזות הנח"ל אלמגור. גם שם נודע ככתובת לכל מקרה של חילוץ מכונית שקועה. שם הכיר את אשתו-לעתידי ואת ביתו הקים במולדת ששם נולד גם בנו. באלמגור גמר את שירותו ובהשתחררו מן הצבא הסדיר היה נקרא לדגל למילואים. גם במלחמת ששת הימים שירת במילואים. בתקופת הכוננות הכין את אשתו למה שעלול לקרות, בבקשו אותה באחד ממכתביו שתדאג לבן. במכתבו האחרון כתב: "אנחנו עומדים לצאת, אנחנו הצנחנים... מוכנים לכל פקודה שתינתן לנו ומחכים לרגע המכריע. אנחנו לא נבייש את הפירמה. יש הרבה אומץ-לב." ואכן בקרב שנערך בגבעת התחמושת הראה את אומץ-לבו. זה היה ביום השני לקרבות, הוא כ"ז באייר תשכ"ז (6.6.1967); במעשה-גבורה-והעזה נפל בקרב. וזה תיאור המעשה: כאשר נתקל הכוח בהתנגדות קשה והתקדמותו נעצרה, יצא איתן מן התעלה וחיפה על הכוח מן השטח כשהוא חשוף כולו. הוא ירה במקלעו מן המותן, הסתער וחיפה על הכוח ועל-ידי כך איפשר לו להמשיך בהתקדמותו בתעלה. כן ליווה וחיפה על הכוח עד שפגע בו כדור-אויב. הניח אשה ותינוק שטרם מלאה לו שנה.

לאות הוקרה צוין מעשהו האחרון לשבח על-ידי הרמטכ"ל. הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי שעל הר-הרצל בירושלים. בידיעות המועצה האיזורית "הגלבוע", לזכר בני האיזור שנפלו, הועלה זכרו בחוברת שהוציא המושב מולדת הוקדש מדור לזכרו ולזכר עוד שנים מחברי "בספר מאריות גברו" של מפקדת הצנחנים הוקדש עמוד לתולדותיו ולתיאור קרבו

האחרון